

(א) ז"ב ע"ג ט, (ב) ז"ג ע"ד טז, (ג) ז"ד ע"ה טז, (ד) ז"ה ע"ו טז, (ה) ז"ו ע"ז טז, (ו) ז"ז ע"ח טז, (ז) ז"ח ע"ט טז, (ח) ז"ט ע"י טז, (ט) ז"י ע"כ טז, (י) ז"יא ע"כ טז, (יא) ז"ב ע"ג טז, (יב) ז"ג ע"ד טז, (יג) ז"ד ע"ה טז, (יד) ז"ה ע"ו טז, (טו) ז"ו ע"ז טז, (טז) ז"ז ע"ח טז, (יז) ז"ח ע"ט טז, (יח) ז"ט ע"י טז, (יט) ז"י ע"כ טז, (כ) ז"יא ע"כ טז, (כא) ז"ב ע"ג טז, (כב) ז"ג ע"ד טז, (כג) ז"ד ע"ה טז, (כד) ז"ה ע"ו טז, (כה) ז"ו ע"ז טז, (כו) ז"ז ע"ח טז, (כז) ז"ח ע"ט טז, (כח) ז"ט ע"י טז, (כט) ז"י ע"כ טז, (ל) ז"יא ע"כ טז.

לעזר רש"י

פלט"ר (פילטרינון).
לכד.

מוסף תוספות

- דלמא אתו למינר דמה לי ליתן הגפת תחת הקדירה ומה לי להטמין בחוכו. מוס' ה"ל"ט.
- שהרמין נוגע בקדירה מטביב. מוס' ה"ל"ט. ג. לא דמיא להטמנה. מוס' ה"ל"ט. ד. ז"ג כירה. מוס' ה"ל"ט.
- והוא דמי לומר דמה דבר שהוא מוסקין הבל מחמת עצמו כגון מלח וסיד, אבל דבר שהוא חם מחמת דבר אחר לא גזר. מוס' ה"ל"ט.
- והוא דמי לומר שהוא חם מחמת האש, דרמין היינו אש דשיך למיגור בו שמא יחתה. מוס' ה"ל"ט.
- דקיי"ל כחנניה כ"ל שהוא כמאכל בן דרוסאי וכו', ופירות, כיון. מוס' ה"ל"ט. ח. וינינו משום דביצה אין דרכה לאוכליה חיה. מוס' ה"ל"ט.
- והוא דמי לומר שהוא חם מחמת האש, דרמין היינו אש דשיך למיגור בו שמא יחתה. מוס' ה"ל"ט.
- כירה דאם הניח ע"ג קרקע אינן דעיתו להחיותה, אלא אש, ואפי' בעירש נמי אשירי. ה"ח. מוס' ה"ל"ט.
- הוא דמי לומר שהוא חם מחמת האש, דרמין היינו אש דשיך למיגור בו שמא יחתה. מוס' ה"ל"ט.
- הוא דמי לומר שהוא חם מחמת האש, דרמין היינו אש דשיך למיגור בו שמא יחתה. מוס' ה"ל"ט.
- הוא דמי לומר שהוא חם מחמת האש, דרמין היינו אש דשיך למיגור בו שמא יחתה. מוס' ה"ל"ט.
- הוא דמי לומר שהוא חם מחמת האש, דרמין היינו אש דשיך למיגור בו שמא יחתה. מוס' ה"ל"ט.
- הוא דמי לומר שהוא חם מחמת האש, דרמין היינו אש דשיך למיגור בו שמא יחתה. מוס' ה"ל"ט.
- הוא דמי לומר שהוא חם מחמת האש, דרמין היינו אש דשיך למיגור בו שמא יחתה. מוס' ה"ל"ט.
- הוא דמי לומר שהוא חם מחמת האש, דרמין היינו אש דשיך למיגור בו שמא יחתה. מוס' ה"ל"ט.
- הוא דמי לומר שהוא חם מחמת האש, דרמין היינו אש דשיך למיגור בו שמא יחתה. מוס' ה"ל"ט.

במה טומנין פרק רביעי שבת

אסוקי בגלא. כגון זה שהטמין בדבר אחר והניח קופה על הגפת דליכא אלא שהגפת מעלה הכל למעלה ומרמיח קדרה שבקופה: **אפומא דקומקומא.** מיחם של חמין והכוחא היתה מלאה נוני: נזיה. גער זו: **מאי שנה ממיחם על גבי מיחם.** דתניא דברייתא בסוף

פרקין^א דש"י: **הסם אוקומי מוקים.** שהמיחם העליון גם בו יש מים חמין והתחמוץ אינו אלא מעמיד חומו שלא יפ"ג: **הסודרי.** סודר של ראש: **דכנא.** קנקן: **נעלא.** כלי ששואבין יין מן הכנאל: **דקא ענר.** שהיה קוחטו מן המים שנבלעו בו: **מאי שנה מפרונקא.** בגד העשוי לפרוס על הגניגית שפורסין אותו בשבת: **לא קפדי עליה.** אם שריו צנימם שהרי לכן עשוי ולא אחי לני סמיטה: **מוכין.** אינן אלא לעשות מהן לנדין שוקרין פלט"ר ומוקפין הן למלאכה ואסור לטלטלן ולכן שטמן בהן מי אמרינן יחדן להטמנה ואיכא מורה כלי עליהן ומותר לטלטלן בשבת או לא: **עומד ומפקיר לנך.** קופה של מוכין שמימי יקריין אין דרך בנך ולא בטלי להטמנה: **גזי של אמר.** כמות שנגזז: **זיפי למר.** לאחר שנספחה ושטמה כמין מחללות משטימין: **לשונות.** לאחר שכבצן וסורקין אותן כעין לשונות ארוכין לטווחין: **ואין מטלטלין אותן.** קס"ד דהכי קאמר ואע"פ שטמן בהן אין מטלטלין אותן: **אם לא עמן בן כו.** ומילי מילי קמני ברישא אשמועינן טומנין בהן ללא מוספי בגלא ואשמועינן סיפא דסתם מוכין מוקפלות נינהו אבל הני דטמן בהן היו כמי שמתן לכן: **למוגא.** להיסב עליהן: **לאהדורי אוררא לני סדיא.** להחזיר מוכין שנפלו מן הכר לתוכן: **מסידין צים הלאה.** שדרך הכובסים לקוסרין: **אבל לא פוסחין.** לכתחילה דהשתא עזיד ליה מנא: **חדדי.** שלא היו מעולם למוכו אסור דהשתא עזיד ליה מנא: **צעטקי.** להחזירו לכך זה שנפלו מנמו: **הפוסה צים הלאה.** של חלוק לכתחילה: **חייב העאם.** דהשתא קמשוי ליה מנא וחייב משום מכה צפט"ט והיינו גמר מלאכה:

מ"ח.

דזיתים מסקי הבלא. מנאן יש לאסור להניח גחלים תחת הקדרה אפי' יתן עליהן אפר אין להטמין קדרה עליהם שהרי הגחלים מעלין הכל למעלה כמו גפת של זיתים ויש תימה היאך אנו מטמנין על כירות שלנו שקורין אשטר"א ואע"פ שגורפין אותו הוא מוסקין הכל כמו גפת של זיתים ואומר ר"י שיש ליתן טעם לקיים המנהג דגבי גפת איכא למיחש שמא יטמין כולה בתוכה^א אבל בכירות שלנו לא שייך למיחש הכי ועוד יש ששושין חפירה גדולה ועושין בה בנין לצניס קציב מכל זד ומלמטה ומחמין אותה היטב וגורפין אותה ומטמנין בה את הקדרה ולא דמיא למטמין בדבר המוסקין הכל ללא אסרו אלא כשטמין ומדביק קציב הקדרה דומיא דרמ"ב^ב אבל תנור או חפירה שיש אורין בהן דהפנות לקדרה^ג אין לאסור יותר מהשהח"ה אף על פי שכל הקדרה בתוך התנור ודביק בתוך פי' שיש לחלק בין תוספת הכל דגפת לתוספת הכל דכירה שלנו^ד לפי שהכירה אין חומה אלא מממת האש ולעולם מתקרב והולך^ה אבל הגפת מוסקין הכל מעצמו אומר רבינו שמואל דמותר לשום תפוחים אלא האש סמוך לתשכה אע"פ שלא יוכלו לללות מצע"י^ו דנאכלין טפי כמו שהן חייין מתבטלי שנתבטל כמאכל בן דרוסאי דשרי ואע"ג דפ"ק^ז (ד"ט): מנן אין לולין שגר צבל וצניח אלא כשי שוליות מצע"י^ח אע"פ שפעמים אוכלים צבל חי מ"מ אינו ראוי ללכלול חי כמו תפוחים ורובה הטימין תפוחים עם הקדרה אסור להחזיר כרים וכסתות על הקדרה שעממן או להוסקי על אותן כרים אע"ג דלש אין שם תפוחים מותר להחזיר כדתנן בפירקין (ד' נ"ג). כסור ונתגלה מותר לנסותו ולהוסקי נמי אמרינן בגמרא (ס"ג). אם צל להוסקי מוסקי כשיש עם הקדרה תפוחים אסור דלש מחזיר קודם שנתבטלו

אסוקי הבלא דזיתים מסקי הבלא דשומשומין לא מסקי הבלא רבה ורבי זירא איקלעו לבי ריש גלותא חזייה לההוא עבדא דאנח כוזא דמיא אפומא דקומקומא ונזיה רבה א"ל ר' זירא מאי שנה ממיהם על גבי מיחם א"ל התם אוקומי קא מוקים הכא אולודי קא מוליד הדר חזייה דפרים דסתורר אפומיה דכובא ואנח נטלא עילייה ונזיה רבה א"ל ר' זירא אמאי אמר ליה השתא חזית למוך חזייה דקא מעצר ליה א"ל מאי שנה מפרונקא א"ל התם לא קפיד עילייה הכא קפיד עילייה: ולא בתבן: בעא מיניה רב אדא בר מתנה מאביי מוכין שטמן בהן מהו לטלטלן בשבת א"ל יוכי מפני שאין לו קופה של תבן עומד ומפקיר קופה של מוכין לימא מסייע ליה^א טומנין בגזי צמר ובציפי צמר ובלשונות של ארגמן ובמוכין ואין מטלטלין אותן אי משום הא לא איריא הכי קאמר אם לא טמן בהן אין מטלטלין אותן אי הכי מאי למימרא מהו דתימא חזי למוגא עלייהו קמ"ל: רב חסדא ישרא לאהדורי^ב אוררא לבי סדיא בשבתא איתיביה רב חנן בר חסדא לרב חסדא מתירין בית הצואר בשבת אבל לא פותחין ואין נותנין את המוכין לא לתוך הכר ולא לתוך הכסת ביו"ט ואין צריך לומר בשבת לא קשיא הוא בחדתי הא בעתיקי הניא נמי הכי אין נותנין את המוכין לא לתוך הכר ולא לתוך הכסת ביו"ט ואין צריך לומר בשבת נשרו מחזירין אותן בשבת ואין צריך לומר ביום טוב אמר רב יהודה אמר רב ה"ה הפותח בית הצואר בשבת חייב חטאת מתקיף לה רב כהנא

עין משפט

ב א טו"ט ע"ג א"ח טמן שים סעף ח':
ג ב מ"י פכ"ז מהלכות שבת הלכה טו טור וכו' א"ח טמן שכ סעף טו:
ד ג מ"י פכ"ז מהלכות שבת הלכה יב טו"ט ע"ג א"ח טמן כעט סעף ח':
ה ד מ"י פכ"ז מהלכות שבת הלכה יג טו טור וכו' א"ח טמן ש"מ סעף ח':
ו ה מ"י פ"י מהלכות שבת הלכה יט טו"ט ע"ג א"ח טמן ש"מ סעף ח':

מוסף רש"י

ובציפי צמר. לחמי שקרין ונפלו מתקרב וכו' (ב"ב ט"ו). ובמוכין. של שקי צניסם שהסוקין מולא מצנדי אלמך כקולין (ש"ס). הפותח בית הצואר. עסקה פה לחתך חזק. חייב חטאת. שמקין כלי (מכות ג.).

רב נסים גאון

פרק רביעי במה טומנין אמר רבא ליה ר' זירא מאי שנה ממיהם על גבי מיחם. בסוף הפקך (ד' נ"ג) בבביתא גרסי ומניחין מיחם על גבי מיחם. ונמי שנה מפרונקא. עיקר דיליה בפקך ר' אליעזר אמר תולין את ההשמת ביו"ט (ד' ק"ט) אמר רבא האי פרונקא אפלא דמותר דכובא שרי וכו'. ואיכא דאמרי מאי שנה מפרונקא דמר לפי שר' זירא עם רבא היה מפליג. והוא בעל השמות.

רבינו הגנאל

דמסקי נמי הבלא. ואסיקנא אמר רבא אנתו כוזא דמיא אפומא דקומקומא משום דמיא צונן ופוליד חימום. ואסר נמי למיפיר סודרא אפומא דכובא ולאנתי נטלא אנביה דסודרא, משום (דשאר) דשורי הכוס (מתחזין) מתחזין בסודרא וקפיד בעשיא דסודרא וסחית ליה. ולא דמי לפונקא שהיא מטלית קשורה בפומא דכובא, כדגרסין בפרק ר' אליעזר אמר תולין. אמר רבא האי פרונקא אפלי דכובא שרי, ולא חייש דנתיח כמו מסנתא אפומא דכולא כובא אסיר. דהא עביד אהל כמסנתא, ואמאי שרי רבא התם אפלי דכובא, ליחוש שמא יחזות המטלית. ושנינו מטלית לא קפיד כדבשירותא. מלשון מי שנשרו כליו ברוך שותחן בתמה אבל לא כנגד העם, סודר קפיד בנשירותא חילקן האי אסור והאי שרי. פ"י מוכין. סמרטוטין [של] בגדים מוקפצין כדתנן בגמרא פק"י א"א בנד מוסגר שנתערב באחרים כולן טהורין, קיצצו ועשאו מוכין טהור. מוכין אסיקנא כי הא דתניא אין נותנין מוכין לא לתוך הכר ולא לתוך הכסת ביו"ט ואין צריך לומר בשבת, נשרו מחזירין אותן בשבת ואין צריך לומר ביו"ט. אמר רב הפותח בית הצואר בשבת חייב חטאת